ВЕРХОВНИЙ СУД УКРАЇНИ

П О С Т А Н О В А
ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

1 квітня 2014 року м. Київ

Колегія суддів Судової палати в адміністративних справах Верховного Суду України у складі:
головуючого Кривенка В.В.,
суддів: Гусака М.Б., Маринченка В.Л., Панталієнка П.В., Прокопенка О.Б., Терлецького О.О., Тітова Ю.Г., –

розглянувши в порядку письмового провадження справу за позовом товариства з обмеженою відповідальністю (далі – Товариство) до державної податкової інспекції у Печерському районі м. Києва (далі – ДПІ) про визнання протиправною і скасування податкової вимоги,

в с т а н о в и л а:

У грудні 2008 року Товариство звернулося до суду з позовом, у якому просило визнати протиправною та скасувати податкову вимогу ДПІ від 25 листопада 2008 року № 1/11208, згідно з якою йому нараховано податковий борг з податку на прибуток підприємств за I–III квартали 2008 року в сумі 1 447 212 грн, та 1548 грн 80 коп. пені за прострочення сплати податку, визначеного у декларації від 10 листопада 2008 року.

На обґрунтування позову Товариство послалося на відсутність у нього визначеного в оскаржуваній вимозі податкового боргу у зв'язку з поданням 19 листопада 2008 року уточнюючого розрахунку, де Товариство вказало на завищення у податковій декларації від 10 листопада 2008 року суми податкового зобов'язання на 1 447 212 грн. Обґрунтовуючи протиправність нарахування пені, Товариство вказало на те, що визначена у податковій декларації від 10 листопада сума податкового зобов'язання (з урахуванням уточнюючого розрахунку) сплачена ним із дотриманням строку, встановленого у підпункті 5.3.1 пункту 5.3 статті 5 Закону України від 21 грудня 2000 року № 2181-III «Про порядок погашення зобов'язань платників податків перед бюджетами та державними цільовими фондами» (чинного на час виникнення спірних відносин; далі – Закон № 2181-III), а саме – протягом десяти календарних днів, наступних за днем подання декларації.

Окружний адміністративний суд міста Києва постановою від 11 лютого 2009 року, залишеною без змін ухвалою Київського апеляційного адміністративного суду від 1 квітня 2010 року, позов задовольнив.

Вищий адміністративний суд України ухвалою від 30 жовтня 2013 року рішення судів попередніх інстанцій залишив без змін.

Ухвалюючи таке рішення, суд касаційної інстанції виходив із того, що за правилами підпункту 5.3.1 пункту 5.3 статті 5 Закону № 2181-III з огляду на положення підпункту 4.1.5 пункту 4.1 статті 4 цього Закону у разі переносу останнього дня для подання декларації з вихідного дня на наступний робочий відлік 10-денного строку для сплати самостійно узгодженого податкового зобов'язання починається з дня, наступного за тим робочим днем, у який декларація була подана.

Отже, останнім днем для сплати Товариством податку, визначеного у податковій декларації за I–III квартали 2008 року, поданій 10 листопада 2008 року, є 20 листопада цього року, а не 19 листопада, як стверджує податковий орган, тому оскаржувана вимога ДПІ є незаконною.

У заяві про перегляд судових рішень Верховним Судом України ДПІ, посилаючись на неоднакове застосування касаційним судом у подібних правовідносинах підпунктів 4.1.4, 4.1.5 пункту 4.1 статті 4 та підпункту 5.3.1 пункту 5.3 статті 5 Закону № 2181-III, просить скасувати ухвалу Вищого адміністративного суду України від 30 жовтня 2013 року, а справу направити на новий касаційний розгляд.

На обґрунтування заяви додано постанову Вищого адміністративного суду України від 23 березня 2011 року (К-1072/08) у справі за позовом товариства з обмеженою відповідальністю «ТрансКом» до державної податкової інспекції у м. Ужгороді Закарпатської області про визнання протиправним і скасування податкового повідомлення-рішення, у якій касаційний суд дійшов висновку, що перенесення граничного строку подання податкової декларації з вихідного дня на наступний робочий день не продовжує строк сплати визначеного у цій декларації податкового зобов'язання.

Усуваючи розбіжності у застосуванні касаційним судом одних і тих самих норм матеріального права, колегія суддів Судової палати в адміністративних справах Верховного Суду України виходить із такого.

Відповідно до абзацу першого підпункту 5.3.1 пункту 5.3 статті 5 Закону № 2181-III платник податків зобов`язаний самостійно сплатити суму податкового зобов'язання, зазначену у поданій ним податковій декларації, протягом десяти календарних днів, наступних за останнім днем відповідного граничного строку, передбаченого підпунктом 4.1.4 пункту 4.1 статті 4 цього Закону для подання податкової декларації.

Згідно з пунктом «б» абзацу першого підпункту 4.1.4 пункту 4.1 статті 4 Закону № 2181-III податкова декларація за базовий податковий (звітний) період, що дорівнює календарному кварталу або календарному півріччю (у тому числі при сплаті квартальних або піврічних авансових внесків), подається протягом 40 календарних днів, наступних за останнім календарним днем звітного (податкового) кварталу (півріччя).

При цьому підпунктом 4.1.5 пункту 4.1 статті 4 Закону № 2181-III передбачено, що якщо останній день строку подання податкової декларації припадає на вихідний або святковий день, то останнім днем строку вважається наступний за вихідним або святковим операційний (банківський) день.

З огляду на викладене колегія суддів Судової палати в адміністративних справах Верховного Суду України дійшла висновку, що за правилами абзацу першого підпункту 4.1.4 пункту 4.1 статті 4 Закону № 2181-III у його системному зв'язку зі змістом підпункту 4.1.5 цього пункту статті 4 зазначеного Закону граничним строком подання податкової декларації, зокрема, за базовий податковий (звітний) період, що дорівнює календарному кварталу, у разі припадання 40 дня на вихідний день є наступний за ним робочий день. Тому початок перебігу встановленого підпунктом 5.3.1 пункту 5.3 статті 5 Закону № 2181-III десятиденного строку для сплати зазначеного у податковій декларації зобов'язання пов'язаний саме із таким робочим днем, у який ця декларація була подана.

Таким чином, висновок суду касаційної інстанції у справі, що розглядається, про дотримання Товариством встановленого підпунктом 5.3.1 пункту 5.3 статті 5 Закону № 2181-III строку сплати податкового зобов'язання та протиправність оскаржуваної вимоги податкового органу ґрунтується на правильному застосуванні норм матеріального права, а тому у задоволенні заяви ДПІ слід відмовити.

Керуючись статтями 241, 242, 244 Кодексу адміністративного судочинства України, колегія суддів Судової палати в адміністративних справах Верховного Суду України

п о с т а н о в и л а:

У задоволенні заяви державної податкової інспекції у Печерському районі м. Києва відмовити.

Постанова є остаточною і оскарженню не підлягає, крім випадку, встановленого пунктом 2 частини першої статті 237 Кодексу адміністративного судочинства України.

Головуючий **В.В. Кривенко**

Судді: **М.Б. Гусак** **В.Л. Маринченко**

П.В. Панталієнко **О.Б. Прокопенко**

О.О. Терлецький **Ю.Г. Тітов**